

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mráčky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Tipsport.net a.s.**, se sídlem Politických vězňů 156, Beroun, zastoupený Mgr. Martinem Reisingerem, advokátem se sídlem Pod Sychrovem I 866/40, Praha 10, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2016, č. j. 45 Af 5/2014 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 14. 11. 2008, č. j. 34/91861/2008, bylo žalobci (dále jen „stěžovatel“) povoleno provozování loterií a jiných podobných her - kursových sázek podle § 2 písm. h) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, v relevantním znění (dále jen „loterijní zákon“).

Rozhodnutím Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 5. 2013, č. j. 166702/13/4000-49000-050264, byla stěžovateli podle § 48 odst. 1 písm. c) loterijního zákona uložena pokuta ve výši 300 000 Kč za provozování loterie nebo jiné podobné hry v rozporu s loterijním zákonem, čehož se měl dopustit tím, že v rozporu s § 1 odst. 8 loterijního zákona nepřijal v kanceláři Tipsport.net,

nám. T. G. Masaryka 809, Havířov - Šumbark, taková opatření, aby se osoby mladší 18 let nemohly účastnit kurzových sázek, když dne 2. 11. 2012 přijal dvě sázky od osoby mladší 18 let. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 7. 2013, č. j. 19433/13/5000-26000-711361, zamítl a potvrdil tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji následně postoupil Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 2. 2. 2016, č. j. 45 Af 5/2014 - 49, jako nedůvodnou zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel uvedl, že podstatou sporu mezi stěžovatelem a správními orgány je právní otázka, zda za porušení objektivní povinnosti stěžovatele ve smyslu § 1 odst. 8 loterijního zákona lze považovat situaci, kdy vinou selhání zaměstnance pobočky sázkové kanceláře provozované stěžovatelem došlo k přijetí marginální sázky od nezletilé osoby. Další otázkou je, zda výše uložené pokuty je přiměřená či nikoliv.

Stěžovatel konkrétně namítl, že neporušil svou povinnost podle § 1 odst. 8 loterijního zákona, neboť mnoha důkazy prokazoval, že učinil vše, co po něm lze spravedlivě požadovat, aby se nezletilé osoby nemohly účastnit loterií a jiných podobných her, přičemž navrhoval též výslech svědků. Správní orgány ani krajský soud se dostatečně nezabývaly navrhanými důkazy, ačkoliv tyto mohly zlepšit představu o kvalitě a vysoké úrovni stěžovatelových opatření. Ve správním řízení se má přitom pracovat se všemi relevantními důkazy a nevybírat z nich pouze ty, které jdou k tíži účastníka řízení. V rámci všech v úvahu přicházejících opatření zamezujících účasti nezletilých na hře nelze nikdy stoprocentně vyloučit selhání lidského faktoru či zlý úmysl zaměstnance.

Stěžovatel dále vytkl, že za předmětný skutek byla potrestána také chybní zaměstnankyně v samostatném správním řízení, čímž argumentoval v průběhu správního řízení i v řízení před krajským soudem, neboť má za to, že se jedná o zakázané dvojí trestání. Za předmětný skutek byla chybní zaměstnankyně „potrestána“ znovu, neboť mu zaplatila 4,5 násobek své mzdy z titulu své pracovněprávní odpovědnosti za škodu. Krajský soud se ovšem k této argumentaci nijak nevyjádřil.

Stěžovatel rovněž namítl, že výše uložené pokuty je nepřiměřená. Nesouhlasí s názorem správních orgánů a krajského soudu, že marginální výše sázek 5 Kč a 10 Kč, tedy částek, jimiž běžně disponují fyzické osoby blízké věku dospělosti, je ve vztahu k výši uložené pokuty podružná. Výše vkladu do hry determinuje i společenskou nebezpečnost hráčského jednání. Neproporcionalitu výše pokuty stěžovatel spatřuje také v tom, že správní orgán (stěžovatel jím obecně uváděný správní orgán blíže neidentifikuje – pozn. soudu) ve zcela obdobné věci uložil v listopadu 2014 společnosti CHANCE a.s. pokutu ve

pokračování

výši 200 000 Kč (rozhodnutí ze dne 7. 11. 2014, č. j. 234853/14/4300-00805-050431), která byla k odvolání účastníka dokonce snížena na 180 000 Kč (rozhodnutí ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3566/15/5000-10610-703694). Tuto skutečnost nemohl stěžovatel uvést v žalobě, neboť v době jejího podání ještě nenastala. Za obdobný správní delikt má být přitom uložen obdobný správní trest (sankce).

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, rozhodnutí žalovaného a rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, *in eventum* aby zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu vysloveným v napadeném rozsudku. V § 1 odst. 8 a obdobně § 17 odst. 2 loterijního zákona se projevuje preventivní charakter zákona o loteriích. Provozovatel loterií a jiných podobných her (dále jen „provozovatel“) odpovídá již za vytvoření podmínek, aby se osoby mladší 18 let nemohly hry zúčastnit, aniž by bylo vyžadováno, aby se tyto osoby hry skutečně zúčastnily. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2011, č. j. 5 Afs 26/2011 - 81, publ. pod č. 2525/2012 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), přičemž uvedl, že také pouhá pasivní vizuální účast je účastí ve hře a jediný způsob, jakým lze dostat povinnosti zamezit účast osob mladších 18 let na hře, je zabezpečení, aby mladiství do prostor, v nichž se provozují hazardní hry, nemohli vstupovat. Zabránění účasti na hře je tudíž opatření s daleko širším rozsahem, než jakým je pouhé zabránění ve hře. Stěžovatele stíhá obecná preventivní povinnost zabránit také náhodnému přihlížení mladistvého hře jiného hráče, případně již pouhému prvotnímu kontaktu s „hmotnou stránkou“ herního zařízení. Dle předložených důkazů se stěžovatel snažil svým povinností dostat, nicméně do jisté míry pouze formálně, čemuž odpovídá rovněž zjištěný skutkový stav. Odpovědnost u deliktů právnických osob je objektivní bez možnosti liberace. Subjektivní potíže právnické osoby nemohou vést ke zproštění odpovědnosti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6 A 109/2000 - 73, publ. pod č. 583/2005 Sb. NSS, mezi liberační důvody nepatří skutečnosti spočívající výlučně ve vnitřních poměrech odpovědného subjektu. V daném případě jsou však z principu vyloučeny veškeré liberační důvody. Vědomá nedbalost zaměstnankyně stěžovatele jej nemůže zprostit odpovědnosti plynoucí z loterijního zákona. Bylo plně v jeho kompetenci, aby korigoval a ovlivňoval výkon smluvené pracovní činnosti své zaměstnankyně, aby nedošlo k jejímu stěžovatelem tvrzenému selhání. Chování zaměstnankyně nemůže být polehčující okolností stěžovatele.

Žalovaný dále uvedl, že uložená pokuta není nepřiměřená. Správní orgány se zabývaly povahou a stupněm nebezpečnosti jednání stěžovatele pro společnost, vzaly v úvahu také polehčující okolnosti a stanovily pokutu při spodní hranici zákonného rozpětí (3 % zákonem stanovené maximální výše u deliktu, který nebyl hodnocen jako méně závažný). Při určení výše pokuty zohlednily nezbytná zákonná hlediska a z rozhodnutí je zřejmé, které konkrétní skutečnosti byly vzaty za podstatné, jakým způsobem byly hodnoceny a jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami. Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení, přičemž není v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta měla být uložena; tak může učinit pouze podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce a jen

v případě, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS). Uložená pokuta pro stěžovatele není likvidační, neboť stěžovatel takový důkaz nepředložil a ani s ohledem na výši pokuty nelze takový důsledek bez dalšího dovozovat.

Žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 1 odst. 8 loterijního zákona může být účastníkem loterie nebo jiné podobné hry (dále jen „sázející“) jen fyzická osoba, která dovršila 18 let věku a která v souladu s herním plánem uhradí vklad (sázku) provozovateli předem, a to v hotovosti nebo bezhotovostně. Osobám mladším 18 let je účast na loteriích a jiných podobných hrách zakázána. Provozovatel musí učinit taková opatření, aby se tyto osoby nemohly hry zúčastnit. K tomuto účelu je oprávněn požadovat předložení průkazu totožnosti.

Podle § 31 loterijního zákona se kursových sázek nesmí účastnit ten, kdo nedovrší 18 let věku. Za účelem prověření této okolnosti je provozovatel oprávněn požadovat předložení průkazu totožnosti.

Podle § 48 odst. 1 písm. c) loterijního zákona uloží finanční úřad uvedený v § 46 odst. 1 písm. c) loterijního zákona pokutu do výše 10 000 000 Kč právnické nebo fyzické osobě, která bez povolení, které by bylo oprávněno vydat ministerstvo, provozuje nebo organizuje loterii, tombolu nebo jinou podobnou hru, nebo ji provozuje v rozporu s tímto zákonem nebo poruší zákaz stanovený v § 1 odst. 5 nebo § 4 odst. 10 loterijního zákona.

V nyní projednávané věci není sporný skutkový stav, tedy že zaměstnankyně stěžovatele dne 2. 11. 2012 přijala dvě sázky od osoby mladší 18 let. Uvedené bylo zjištěno Městskou policií Havířov, která zajistila tikety na dvě sázky v hodnotě 5 Kč a 10 Kč poté, co si v dané provozovně všimla osoby zjevně mladší 18 let, která učinila předmětné sázky. Mladistvý uvedl, že sázky uzavřel sám bez pomoci jiné osoby a zaměstnankyně stěžovatele doznala, že od mladistvého sázky přijala, aniž by žádala prokázání jeho věku, přičemž si byla vědoma jeho nezletilosti. Spornou zůstává toliko otázka, zda stěžovatel naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) loterijního zákona (provozování loterie nebo jiné podobné hry v rozporu s loterijním zákonem) tím, že

pokračování

porušil § 1 odst. 8 loterijního zákona. Stěžovatel se domnívá, že pokud učinil řadu opatření zabráňujících účasti osob mladších 18 let na loteriích a obdobných hrách, pak výše popsané jednání jeho zaměstnankyně nemůže vést k závěru o porušení jeho objektivní odpovědnosti vyjádřené v § 1 odst. 8 loterijního zákona stěžovatelem.

Ustanovení § 1 odst. 8 loterijního zákona (srov. též § 31 loterijního zákona) stanoví povinnost provozovatele, aby učinil veškerá opatření bránící hře mladistvým, a současně stanoví i oprávnění požadovat předložení průkazu totožnosti. Pokud provozovatel tuto povinnost zanedbá, resp. uvedeného oprávnění k legitimaci osoby nevyužije, pak není pochyb o tom, že pokud se mladistvý hry zúčastní, dochází k porušení ustanovení loterijního zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 108/2013 - 72). V rozsudku ze dne 14. 11. 2011, č. j. 5 Afs 26/2011 - 81, publ. pod č. 2525/2012 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za hazardní hry se považují „*veškeré hry, kde o výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost*“, kterými jsou bezpochyby také kursovní sázky. Byť tak zdejší soud konstatoval ve vztahu k výherním hracím přístrojům v provozovnách (např. pohostinských zařízeních), platí obecný závěr, že „*Nejvyšší správní soud [...] neshledává smysl a účel zákona toliko v zabránění samotné hře mladistvými na výherních hracích přístrojích [zde účasti na kursovních sázkách - pozn. NSS], ale smysl opatření, která zákon stanoví, je nutno spatřovat již v prevenci, tzn. aby mladiství do prostor, v nichž se provozují hazardní hry nemohli vstupovat, tzn. „účastnit se“ např. provozované hry ani pouze „vizuálně“.* Jak již bylo uvedeno výše, je povinen provozovatel učinit taková opatření, aby mladistvé osoby se nemohly účastnit hry (tzn. jakkoli, tedy ani pouhým pasivním přihlížením).“

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v nyní projednávané věci byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) loterijního zákona. V hypotéze § 1 odst. 8 loterijního zákona je určena osoba odpovídající za dodržování předmětných povinností. Z dikce ustanovení jednoznačně vyplývá, že tímto subjektem je právě provozovatel [nikoliv snad jeho zaměstnanec; toho lze za správní delikt s totožnou objektivní stránkou stíhat zejména podle § 48 odst. 1 písm. f) loterijního zákona, jak tomu nesporně bylo také v tomto případě]. Objektem správního deliktu, do kterého bylo s ohledem na skutkové okolnosti nepochybně zasaženo, je zájem na ochraně osob mladších 18 let věku a omezení společenských rizik tím, že je mladistvým zakázána účast na loteriích (zde kursových sázkách) a jiných podobných hrách. Naplněna je rovněž objektivní stránka správního deliktu podle § 48 odst. 1 písm. c) loterijního zákona, neboť jednání zaměstnankyně stěžovatele, které mu lze přičítat (viz níže), vyvolalo následek v podobě porušení zákonem chráněného zájmu, přičemž o příčinné souvislosti mezi jednáním a následkem není pochyb. Odpovědnost za správní delikt podle § 48 odst. 1 písm. c) loterijního zákona je odpovědností absolutní a objektivní, tedy odpovědností bez ohledu na zavinění. Loterijní zákon přitom nepřipouští žádný liberační důvod. Nadto lze poznamenat, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu skutečnosti spočívající ve vnitřních poměrech odpovědného subjektu a jeho vnitřní organizační záležitosti, tedy i pracovněprávní a s tím spojené odpovědnostní vztahy se zaměstnanci, nemají na vznik odpovědnosti provozovatele vliv (srov. např. rozsudek ze dne 16. 2. 2004, č. j. 6 A 109/2000 - 73, publ. pod č. 583/2005 Sb. NSS). Je věcí provozovatele, aby učinil opatření vhodným způsobem a v takové míře, aby mu umožňovala bezvýjimečně plnit jeho právní povinnosti a aby nedostatky v disciplíně a plnění pracovních povinností jeho

zaměstnanců v konečném důsledku nepoškozovaly zákonem chráněné zájmy. Ostatně, objektivní deliktní odpovědnost bez možnosti liberace má působit nejen v rovině individuální, ale také jako generální prevence. Jak správně konstatoval již krajský soud v napadeném rozsudku, tímto způsobem má být mj. účinně předcházeno tomu, aby provozovatelé ponechávali odpovědnost výhradně na svých zaměstnancích. Není tedy důvodu, aby stěžovateli nemohlo být přičítáno jednání jeho zaměstnankyně; takový postup je naopak zcela v souladu se zněním, jakož i smyslem a účelem aplikovaných ustanovení loterijního zákona.

Nejvyšší správní soud tak dává za pravdu krajskému soudu, podle něhož se stěžovatel z odpovědnosti nemůže vyvázat tím, že poukáže na množství opatření, která činí za účelem zabránění účasti mladistvých na kursových sázkách. Otázky míry zavinění provozovatele, okolností, za nichž ke spáchání správního deliktu došlo, či učinění veškerých možných opatření k zabránění spáchání správního deliktu jsou pro posouzení odpovědnosti za daný správní delikt irelevantní; mohou být zohledněny toliko v úvaze správního orgánu o výši uložené pokuty. Správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a zabývaly se důkazy v míře potřebné pro posouzení, zda byl spáchán správní delikt podle § 48 odst. 1 písm. c) loterijního zákona. Provádění dalšího dokazování za účelem „zlepšení představy o kvalitě a vysoké úrovni stěžovatelových opatření“ jako liberačního důvodu by bylo nadbytečné, neboť uvedené je pro závěr o naplnění skutkové podstaty správního deliktu irelevantní. Správní orgány navíc důkazy předložené stěžovatelem zohlednily při stanovení výše sankce, a proto nelze přisvědčit závěru o tom, že by se jimi vůbec (resp. dostatečně) nezabývaly. S ohledem na výše uvedené je námitka stěžovatele spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem nedůvodná.

K námitce, že krajský soud se nijak nevyjádřil k namítanému zákazu dvojího trestání, Nejvyšší správní soud uvádí, že takto svou námitku stěžovatel v žalobě neformuloval a krajský soud se jí proto ani zabývat nemohl. Stěžovatel v žalobě toliko uvedl, že zásadně nesouhlasí s tím, že se vedle své zaměstnankyně, která byla potrestána za své jednání v samostatném správním řízení podle jiného ustanovení loterijního zákona, také on dopustil pochybení jako provozovatel (body 4.1. a 4.2. žaloby). Jedná se proto o námitku nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., kterou stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Přesto se jí Nejvyšší správní soud pro úplnost zabýval a v první řadě konstatuje, že podstata zásady zákazu dvojího trestání (*ne bis in idem*) spočívá zejména v tom, že tatáž osoba nesmí být trestána za tentýž skutek. O takový případ se v daném případě zjevně nejednalo, neboť ze samotné argumentace stěžovatele plyne, že hledá paralelu mezi jeho potrestáním v pozici provozovatele (tj. právnické osoby) a své zaměstnankyně (tj. fyzické osoby) za správní delikt podle odlišných ustanovení loterijního zákona (byť na stejném skutkovém základě). Z uvedeného plyne, že i v případě přípustnosti této námítky by se jednalo o námitku nedůvodnou.

Stěžovatel dále namítl, že výše uložené pokuty je nepřiměřená. Nejvyšší správní soud s odkazem na rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS, předeseílá, že „ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných

pokračování

řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publikovaný pod č. 225/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz). [...] prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce při hodnocení zákonnosti uložené pokuty (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.“

Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány a krajský soud plně dostaly citovaným kritériím přezkumu výše uložené sankce. Krajský soud správně deklaroval, že mu přísluší toliko posouzení zákonnosti a nezneužití správního uvážení. Stěžovatel totiž neučinil návrh na moderaci výše pokuty ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 300 000 Kč, tedy ve výši 3% z možných 10 000 000 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně plyne, že konkrétní výše pokuty byla stanovena na základě úvahy, že existují mnohem závažnější jednání spadající pod shodnou skutkovou podstatu. Za odpovídající tak byla považována pokuta v dolní polovině sazby. Následky porušení loterijního zákona byly zhodnoceny jako závažné, neboť se týkaly osoby mladší 18 let. Nelze odhlédnout od represivní a preventivní funkce sankce, se zřetelem k zákazu ukládání pokut majících likvidační charakter však správní orgán prvního stupně určil jako výchozí částku pokutu ve výši 500 000 Kč. Tuto částku ovšem podstatně snížil právě z důvodu existence polehčujících okolností, které spatřoval v tom, že stěžovatel předloženými listinnými důkazy doložil, že zákaz účasti osob mladších 18 let na loteriích a jiných podobných hrách implementoval do svých interních předpisů, nebylo mu prokázáno úmyslné porušení loterijního zákona a ve správním řízení spolupracoval. Výsledná pokuta tak byla stanovena v částce 300 000 Kč. Žalovaný a krajský soud se ztotožnili s úvahou správního orgánu prvního stupně, neboť je dle jejich názoru v mezích zákona, v souladu s pravidly logického uvažování, racionální a nediskriminační, přičemž podklady pro daný úsudek byly zjištěny řádným procesním postupem. Krajský soud doplnil, že byť by si dokázal představit další kritéria pro zvažování výměry pokuty, jejich význam by s ohledem na skutečně uloženou výši pokuty (3 % nejvýše možné částky) byl zanedbatelný. Proto nebyl shledán prostor ani důvod pro nahrazení správního uvážení žalovaného.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyslovil nesouhlas s hodnocením marginální výše sázek (5 Kč a 10 Kč) jako podružné ve vztahu k výši uložené pokuty. Nejvyšší správní soud však v tomto ohledu dává za pravdu správnímu orgánu prvního stupně, jehož rozhodnutí tvoří s rozhodnutím žalovaného jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25), podle něhož nelze pomíjet mj. represivní funkci sankce. Podstatné je, že uložená sankce není likvidační (likvidační

charakter stěžovatel neprokázal), navíc byla uložena ve výši 3 % maximální možné sankce podle předmětného ustanovení loterijního zákona. Principu přiměřenosti v daném případě s ohledem na význam chráněného zájmu (tj. zájem společnosti na ochraně mladistvých před škodlivostí účasti na loteriích i jiných podobných hrách) neodporuje, pokud uložená sankce převyšuje majetkový prospěch stěžovatele, ani to, že hodnota vkladu byla skutečně bagatelní.

Na závěru o zákonnosti posouzení výše uložené pokuty správními orgány a krajským soudem nemůže ničeho změnit ani stěžovatelova argumentace „obdobnou věcí“ z listopadu 2014, ve které měla být dle tvrzení stěžovatele jinému provozovateli uložena nižší pokuta. Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí z právního a skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nadto, ukládání sankce je založeno na dvou základních principech - principu zákonnosti a individualizace sankce, podle nichž je nezbytné přihlížet ke všem specifikům konkrétního případu a vybrat pro účastníka v zákonném rámci takový druh sankce a v takové výměře, která splní účel sankce a není zjevně nepřiměřená. Individualizaci sankce pak soud, jak již bylo uvedeno, zkoumá v rámci moderačního práva, tj. pouze tehdy, navrhne-li takový postup žalobce v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS). Stěžovatel postup podle § 78 odst. 2 s. ř. s. nenavrhl. Stěžovateli lze jinak přisvědčit, že za obdobný správní delikt má být uložena obdobná sankce. V této věci ovšem nevyplývalo, že by byl uvedený princip správními orgány porušen. Podle tvrzení stěžovatele byl provozovatel v jím uváděné věci sankcionován pokutou ve výši 2 % (resp. 1,8 %) maximální možné výše; stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 3 % z maximální možné výše. S ohledem na rozmezí výše pokuty, kterou lze za správní delikt podle § 48 odst. 1 písm. c) loterijního zákona uložit, lze obě sankce považovat za obdobné. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že by bylo nadbytečné prokazovat a blíže se zabývat výše uvedenými tvrzeními stěžovatele, neboť z uvedeného je zřejmé, že správní orgány uložily stěžovateli sankci v mezích zákonnosti a správního uvážení a ani stěžovatelem uváděný příklad nemůže na tomto závěru ničeho změnit.

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou ani námitku nepřiměřenosti uložené sankce.

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice ve věci plný úspěch měl, nicméně dle obsahu spisového materiálu mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal.

pokračování

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu